Pisarakirje

Helmikuu 2014

Kulttuurieroja

”Olen ollut juutalaisille kuin juutalainen voittaakseni lain alla eläviä, vaikka en olekaan lain alainen.” 1.Kor.9:20

Kännykässäni olen säilyttänyt 18.1.2011 saamani tekstiviestin. Lähettäjä oli monien lukijoiden tunteman Denisin leski Oona, ja jälkiosa kuului seuraavasti: ”Tänään on kastejuhla. Lähdemme nuorten kanssa Pihkovaan ja käymme joessa uimassa.”

Ensimmäinen ajatukseni oli uskovien kaste, mutta tiesin Oonan käyvän ortodoksikirkossa, joten siitä ei voinut olla kysymys. Sain selville, että kyseessä oli venäläinen tapa. Jos tammikuussa on kovia pakkasia, niitä nimitetään kastepakkasiksi. Sisältö jäi minulle kuitenkin hämäräksi.

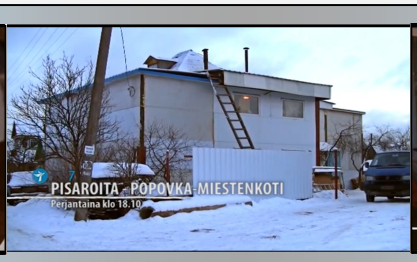
Tänä vuonna menimme Pietariin juuri tuona ajankohtana esittämään joulunäytelmää. ”Ei ole myöhäistä”, sanoi Liisa-tulkki. ”Tämä on vielä joulunaikaa, koska Venäjän joulu oli 7.1. Mutta 18.1. on kastejuhla, joten siitä pitää myös puhua.” Selvisi, että aiheena on Jeesuksen kaste, mutta kysymys ei ole Johanneksen kasteesta Jordanilla, kuten meillä ajateltaisiin. Teksti kertoo Jeesus-lapsen viemisestä temppeliin, jossa vanha Simeon hänet näki ja siunasi.

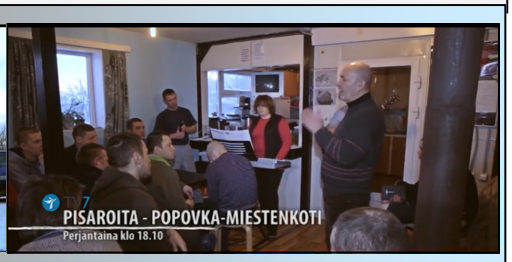
Niinpä päätimme noudattaa Paavalin ohjetta ja olla venäläisille venäläisiä. Lisäsimme joulunäytelmään temppelikohtauksen.

Tästä avautui siunaus. Simeonin sanat: ”Minun silmäni ovat nähneet pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut…” yhdistivät jouluevankeliumin tähän päivään ja näytelmän katsojiin. Oli luontevaa jatkaa sanoilla: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

- Eeva Halme -

PISAROITA - POPOVKA-MIESTENKOTI filmiä esitettiin TV7 kanavalla.
Pisaran nettisivulle (www.pisarayhdistys.fi) tulee linkki filmiin, sitten kun TV7 lisää sen arkistoonsa.

Pisara ry:n vuosikokous

Sunnuntaina 23.3. klo 14 Nummelan srk-keskus, Kappelitie 5

Tilaisuuden alussa mukana **ryhmä Nazjan koulukodin opettajia ja oppilaita.**
Tervetuloa tapaamaan heitä. (Ks. myös Taidenäyttelyilm s. 3)
Arpajaiset vierailun kustannuksia varten.

Tervetuloa!

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Mitä kuuluu Slava 2
Rukousaiheet 3
Pisara elävää vettä 3

Matkaraportit:
Pietari 17. – 19.1. Vihdin ryhmä ..... 4 - 5
Tallinna 3.2. Espoon-Kouvolan ryhmä 6
Viipuri 21.2. Espoon-Kouvolan ryhmä ..... 6 - 7

Mitä kuuluu Slava ?

Slavan työstä on kerrottu Pisarakirjeessä 4/2010

Toissa syksynä Slava ja Natasha Kapitonov ilahduttivat meitä vauvauutisella: Pirteä Emilia syntyi 3.10.2012. Niinpä viime kesänä mansikkatilalle saapui pelkästään Slava, joka aina tilaisuuden tullen istahti Skypen eteen lepertelemään ja heiluttelemaan nallea tai hauvaa. Mahtava juttu tuo Skype! Kaukana oleva isä tulee hymyineen ja tuttuine äänineen tavan takaa lapsen eteen. Ei pääse vieraantumaan eikä myöskään tule kokemusta siitä, että isä on jonnekin kadonnut.

Tammikuussa Slava joutui jälleen lähtemään kotoa, tällä kertaa passiaan uusimaan Pietariin. Netti kertoi passin valmistuvan alle viikossa, mutta todellisuudessa tämä koski vain liikemiehiä yms. Slavalle sanottiin, että kuukauden kuluttua pitäisi tulla kysymään onko valmis vai ei. Niinpä Slava oli kanssamme Vihdin ryhmän matkalla 17.-19.1. ja on sen jälkeen kuluttanut aikaa vierailemalla tuttujen, mm. minun luonani. Oli todella mukavaa saada aloittaa päivä ja ateriat jonkun kanssa rukoillen. Juttelullekin löytyi tilaa:

Slava seurasi tietysti ahkerasti Ukrainan tilannetta ja totesi, että seurakunnat eri puolilla Ukrainaa rukoilevat tiiviisti. Matkallaan Kiovan kautta Suomeen Slava käväisi keskustassa olevassa ns. rukousteltassa. Sitä ylläpitää useampi seurakunta, mm. Slavan ja Natashan seurakunta Calvery Chapel eli Golgata-kirkko. Siellä rukoillaan, evankelioidaan, jaetaan kirjallisuutta sekä ruokaa ja vaatteita. Yhteinen hätä lähentää toisiinsa ja pakottaa turvautumaan Jumalaan.

Pyysin Slavaa kertomaan perheestään ja työstään. Syksyllä perhe muutti appivanhempien luota erilliseen kaksioon. Emilia on hyvin kehittynyt, juoksee jo isäänsä vastaan. (Ja hihkuu iloisesti Skypessä .) Toimipaikka on edelleenkin Ukrainan Ternopolin Missionuorissa. Natasha työskentelee keittiössä ja majoituspalvelussa. Slavan toimenkuva on monipuolinen. Tiimi pitää edelleenkin viikoittain yhteyttä kahteen lastenkotiin ja Slava vie myös lapsia toisinaan urheilemaan ja jopa laskettelemaan. Näihin kohteisiin tutustuin talvella 2010, ja minua ilahduttaa se, että kontakti säilyy vuodesta toiseen. Se luo turvallisuutta lapsille, joiden perhesiteet ovat pahasti katkenneet.
Missionuoret ovat rakentaneet tontilleen lisärakennuksen opetustarkoituksiin. Ammattimiehet ovat tehneet sen vesikattoon saakka ja siitä on jatkettu omin voimin. Kun keväällä rakennuksessa pidetään Kings´ Kids – ohjaajien koulutus, Slava osallistuu kurssilaisten lasten ohjelmaan.
Emilia hoidetaan kotona siten, että työvuorot järjestetään limittäin. Myös Natashan vanhemmat ovat lähellä sekä monelle meistä tuttu Oksana-sisar, jolla on Emiliaa vuotta nuorempi Emanuil-poika, joten serkuilla on tulevaisuudessakin seuraa toisistaan.

Ternopolin Golgata-seurakunta osti jonkin aikaa sitten omakotitalon kokoontumistilakseen sekä käynnisti korjaus- ja laajennustyöt. Näissä Slava on ollut aktiivisesti mukana. Seurakunnassa on myös kerran viikossa tilaisuus vanhuksille ja vähävaraisille, ja sen yhteydessä jaetaan humanitaarista apua.

Missionuorten työntekijät toimivat kannattajien tuella. Pisara ry kanavoi Slavan ja Natashan kannatusmaksut tilin Ukrainan lapsityö FI83 5298 0620 0126 90 kautta. Olemme tiedottaneet työstä aivan liian harvakseen, ja tällä hetkellä kannatus on niin alhainen, ettei tukea voida toimittaa joka kuukausi.

Pisara elävää vettä

Aarre saviastioissa

Silmiini osui seuraava lause pienestä vihkosesta:
”Puhumme saviastioista ja omasta rikkinäisyydestämme, kun meidän pitäisi puhua meihin annetusta aarteesta.”

Tämä lause jäi ajatuksiini ja raamatun jae, 2. Kor. 4:7 ”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.” Miten helposti huomaamme virheet ja kolhut itsessämme ja toisissa. Näemme vain astian ulkokuoren ja puhumme siitä, unohdamme aarteen, joka on kätkettynä näissä saviastioissa naapurissa ja minussakin. Tämä aarre on annettu meille Jeesuksessa Kristuksessa. Hän on valmistanut meille niin suunnattoman suuren aarteen.
Hänen ristin työnsä kautta meillä on pääsy Isän luokse. Jospa me puhuisimme taivaallisista ja Jumalan suurista töistä ja hänen rakkaudestaan ja armostaan, unohtaen tämän saviastian, ne kolhut ja säröt ja kiinnittäisimme huomion aarteeseen, joka on kätkettynä jokaisessa saviastiassa. Miten lohdullista on tietää, vaikka maailman myrskyissä tämä saviastia hajoaisikin, niin siruakaan ei heitetä pois, vaan mestari muovaa siruista uuden astian. Kun Jumala vuodattaa Pyhää Henkeään ja rakkauttaan tähän saviastiaan, niin en enää katsele astiaa, vaan sitä aarretta. Jumalan rakkaus avaa silmämme näkemään lähimmäisessämme Jumalan kuvan. Jospa voisin puhua vain tästä aarteesta.

2. Tim. 2:20. ”Suuressa talossa ei ole ainoastaan kulta - ja hopea-astioita vaan myös puu- ja saviastioita. Toiset ovat arvokkaaseen, toiset halpa-arvoiseen käyttöön.”

On astioita erilaisiin käyttötarkoituksiin jaloa käyttöä varten ja halpaa käyttöä varten. Mihin käyttöön mestari laittaakaan, olkaamme uskollisia palvelutehtävässämme. Mestari voi käyttää rikkinäistäkin astiaa. Hän ei hylkää, jokaisella on tehtävä Jumalan elopellolla. Hän ei vaadi mitään, vaan kysyy haluatko olla käytössäni.

- Riitta Sinervo -

Taidenäyttely

Venäläisen Nazjan koulukodin lasten taidokkaita töitä näytteillä
maaliskuussa Nummelan seurakuntakeskuksen diakoniasiiven Pysäkkikahvilassa
(ti, to, pe klo 12-15)
sekä kirkon aulassa päivittäin klo 8-18.
Avajaiset 6.3.

Mikäli haluat tukea Nazjan lasten suomenmatkaa,
tee se viitteellä ”Nazja” tilille FI40 5298 0620 01117 18

Rukous- ja kiitosaiheet

- Ukrainan tilanne
- Jumalan varjelusta vapaaehtoisille, tukijoille ja avuntarvitsijoille ja heidän läheisilleen
- Jumalan armoa ja rauhaa kaikille
- Kiitos varjeluksesta tehdyillä matkoilla ja varjelusta tuleville matkoille
- Popovkaan suunniteltu naisten narkomaanikoti
- Rikkinäisten perheiden ja eteenkin lasten puolesta
- Kirpputorien toiminnan ja Pisaran talouden puolesta
- Pekan ja Arjan työ- ja talousasioiden järjestyminen
- Kiitos esirukoilijoista

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari**, 17. - 19.1.

Joulukuvaelmaa esittämässä Kaija Andström, Heli Anttila, Eeva Halme, Tarja Kauppinen, Slava Kapitonov, Raili Ketola, Valeri Lisitsa, Satu Räsänen, Sergei Odnorob sekä nuoret Laura Grönholm, Thomas Konomi, Tia Mutikainen ja Aki Sahrman. Tulkkina Galina Lisitskina
Musiikkianti: Satu Räsänen – viulu, Sergei Odnorob – kitara, Aki Sahrman – kitara, Tia Mutikainen – laulu
Kohteet: Nazjan koulukoti, Sablinon narkomaanikoti, Akkuratovan poikakoti sekä Uusi Sato -seurakunta

Nazjan koulukodissa joulutunnelmissa

Odotimme mielenkiinnolla matkaa Pietariin, jonne meidät kutsuttiin mukaan. Olimme kuulleet näistä matkoista, muttemme tienneet mitä odottaa ja mitä tuleman pitää. Matkan suunnitelmatkaan eivät olleet meille täysin selvillä, mutta olimme mukana avoimin mielin, valmiina auttamaan ja valmiita ilahduttamaan ihmisiä musiikillamme.

Matkamme käynnistyi aamulla, kun ahtauduimme autoon ja lähdimme ajamaan kohti rajaa. Tunnelma autossa oli jännittynyt, mutta iloinen ja hymy oli herkässä: mielenkiintoinen ja mukava matka oli alkamassa! Rajan ylitys jännitti hieman, mutta se sujui paremmin kuin hyvin!

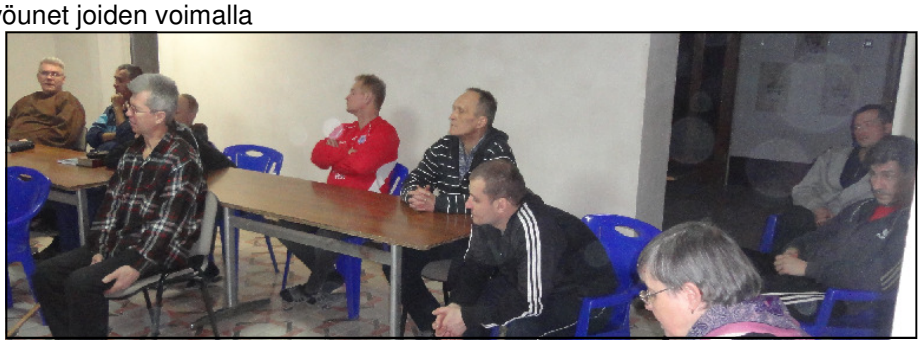
Illalla päästyämme perille, majoituimme upeaan Haapakankaan kirkkoon. Harjoittelimme hieman seuraavaa päivää varten käymällä läpi jouluevankeliumin esitystä, ja kertaamalla lauluja. Saimme paketin kasaan vikkelästi ja roolit kohdilleen, ja jokainen löysi oman tehtävänsä ja tarkoituksensa luontevasti. Pienen iltaruoan jälkeen painuimme pehkuihin, edessä viiden tunnin yönet joiden voimalla seuraavaan päivään!

Aamulla herätys ei ollutkaan niin paha, kuin olimme ajatelleet, ei vaikka kello oli Suomen ajassa viisi. Aamiaisen jälkeen olimme valmiit lähtöön, ja valmiita antamaan itsestämme muille, käyttämään lahjojamme, ja kertomaan evankeliumia. Me nuoret pääsimme kokemaan Pietarin julkisilla kulkuneuvoilla kulkemista, kun lähdimme matkaan ja kohti ensimmäistä paikkaa bussilla ja metrolla. Oppaanamme toimi Slava, ihana mies joka on kiitettävästi mukana tässä tärkeässä työssä. Moni teistä ehkä on hänestä kuullutkin. Kokemus oli aivan huikea! On aivan eriasia nähdä vierasta paikkaa paikallisten näkökulmasta, kuin omasta turvallisesta autosta!

Ensimmäinen kohteemme oli **Nazjan koulukoti**, joka pysäytti. Lapset olivat ihania ja vastaanottavaisia. Jaoimme syntymäpäivälahjoja niille lapsille, jotka eivät niitä omilta vanhemmiltaan voi saada, sekä ilahdutimme kaikkia lapsia suklaalla ja mehulla. Toki mukanamme oli myös muuta lastenkodille hyödyllistä lahjoitustavaraa, joista on toivottavasti iloa vielä pikäksi aikaa! Esitimme jouluevankeliumin, jossa lapset saivat laulaa mukana. Sitten Tia ja Aki esiintyivät suomeksi laulaen, ja lapset olivat innoissaan mukana. Kaiken kukkuraksi meillä oli mahdollisuus jäädä viettämään lasten kanssa hieman aikaa, tutustua ja tehdä tuttavuutta.

Tämän jälkeen käänsimme nokkamme kohti **Sergein kotia**. Hän oli ystävällisesti kutsunut meidät kotiinsa syömään, koko porukan! Meille tarjoiltiin paikallista herkkua borsch-keittoa, sekä kaikenlaista muuta, eikä kenellekään jäänyt nälkä! Sergein ihana tytär ilostutti meitä esittämällä muutaman kauniin kappaleen pianolla, ja emännöi huikeasti!

Täydellä vatsalla oli hyvä lähteä kohti seuraavaa paikkaa, **Sablinon narkomaanikotia**. Tämän paikan näkemistä olimme odottaneet, sillä olimme kuulleet että he ovat kovasti sitä remontoineet. Sisällä oli kylmä, mutta oikein siistiä. Miehet odottivat siellä meitä ja kerääntyivät kuuntelemaan mitä meillä oli kerrottavana, ja katsoivat esityksemme. Täälläkin meillä oli mukana puhumassa paikallinen mies, Valeri, joka kertoi miehille omista kokemuksistaan, rohkaisi heitä ja tarjosi apuaan työpaikan hankintaan. Puhe oli koskettava (onneksi tulkki käänsi sen meille!) ja antoi ajattelemisen aihetta.

Miehiä remontin alla olevassa Sablinon narkomaanikodissa, oikealla tulkki Calina

Matkaraportti

Vihdin ryhmä, **Pietari**, 17. - 19.1.

Viktor oli kiinnostunut kokeilemaan Sadun viulua

Ajoimme takaisin majapaikkaamme tekemällä samalla pienen kieroajelun Pietarissa. Slava ajelutti meitä ympäriinsä, näyttäen tunnettuja nähtävyyksiä. Oli huikeaa nähdä kaupunkia illalla, ja vaikka meillä olikin hieman kiire niin ihana että saimme tämän mahdollisuuden! Kamerat räpsyivät ja sivuovea auottiin ikäänkuin vauhdissa, koska emme juurikaan kerenneet pysähdellä kuvien ottamista varten. Pysähdyimme kuitenkin kauppaan hakemaan iltapalaa, ja me nuoret innostuimme ostamaan jäätelöä kokeilumielessä. Pari litraa tuli hankittua.

Majapaikkaan päästyämme toden totta ruoka ja uni maistuivat, eikä ylhäällä kukuttu kovin pitkään. Oli kuitenkin aivan yhtä aikainen herätys tiedossa kuin edellisenäkin aamuna. Jäätelöä kuitenkin piti maistaa, ja kun odottelimme Eevaa saapuvaksi ”kotiin”, niin siinä sitten maisteltiin ja naurettiin, kerrottiin kaikenlaisia juttuja ja tutustuttiin. Eeva liittyi seuraamme hetkeksi saavuttuaan, ja kertoi meille kokemuksiaan aiemmilta Pietarin matkoilta. Pikkuhiljaa vetäydyimme kukin omaan punkaamme.

Sunnuntaina oli jo selvästi väsynyt mutta onnellinen olo. Pääsimme heti aamusta osallistumaan paikallisen pienen **Uusi Sato -seurakunnan** jumalanpalvelukseen. Siellä oli kovin lämmin tunnelma, ja meidät otettiin kiitollisena ja ihastuneena vastaan. Esittelimme itsemme, ja esitimme heille muutaman laulun. Olemme hyvin kiitollisia että saimme olla mukana heidän jumalanpalveluksessaan, ja että he ottivat meidät vastaan niin iloisesti, sekä siunasivat meidät matkaan lähtiessämme.

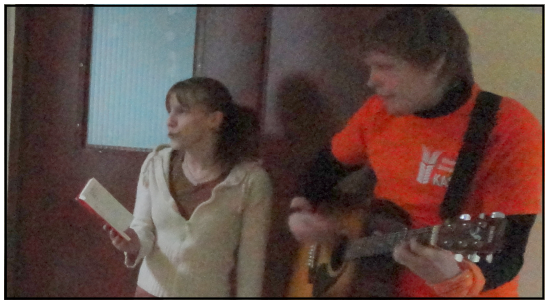
Viimeinen paikka oli **Akkuratovan suljettu poikakoti**. Tuntui jokseenkin jännittävältä kulkea muurien sisäpuolelle. Meidät toivotettiin kuitenkin heti tervetulleeksi ovien sisäpuolella, kun monet pojista olivat meitä vastassa eteisaulassa. He elävät siellä hyvin tiukkojen rajojen ja sääntöjen sisällä, joten oli mielenkiintoista hypätä hetkeksi osaksi heidän maailmaansa. Tälläkin esityksemme otettiin vastaan ilolla, ja pojat jäivätkin hetkeksi meidän luoksemme esityksen jälkeen. Jotkut koittivat kitaran soittoa, toiset viulun, ja jotkin pojista pyysivät meitä soittamaan heille lisää. Miten herttaisia poikia!

Ja näin oli matkamme tullut kohti loppuaan, ja oli aika lähteä kotimatkalle. Tullissa meinasi käydä kehnosti, kun tullimiehet olivatkin hyvin kiinnostuneita mukanamme olleesta sotilaan kypärästä, joka oli evankeliumiesityksen rekvisiittaa. Asiaa siinä sitten käänneltiin ja seliteltiin, mutta lopulta pääsimme jatkamaan matkaa, kypärän kera. Siirsimme nuorison rattiin, että tädit saivat välillä hengähtää ja torkkua, ja lähdimme ajamaan kohti kotia. Ikäänkuin hyvästelemään meidät, tulivat hiukan rajanylityksen jälkeen neljä hirveä, jotka köpöttelivät tien poikki. Onneksi mitään onnettomuutta ei sattunut. Vaikka kuinka olisi voinutkaan, olihan meillä Isän siunaus ja varjelus mukanamme koko ajan tässä tärkeässä tehtävässä.

Sergei kokosi, kuten aina, pojat ympärilleen.

Hyvät ihmiset, varsinkin nuoret, jotka luette tätä. Lähtekää mukaan tällaiselle matkalle! Matka on aivan huikea kokemus, joka paitsi kasvattaa, avaa myös silmät elämän monimuotoisuudelle, ja auttaa arvostamaan sitä kaikkea hyvää ja hienoa jota meillä elämässämme on! Ja jos mielesi tekee päästä auttamaan ja vaikuttamaan, voisi tämä olla juurikin se oikea reitti sille!
Kiitos, kun saimme olla mukana, ja siunausta jokaiselle tällaiselle matkalle mukaan lähtevälle: tehkää siitä hyvä!

- Tia Mutikainen ja Aki Sahrman -

Matkaraportti

Espoon Kouvolan ryhmä, **Tallinna**, 3.2.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä sekä Anu Väliaho ja Veikko Määttä Tallinnasta. Olimme matkalla Tuulan autolla ja veimme autollisen vaatteita, kenkiä ja leluja Anun ja Veikon työhön Viroon.

Kuten aiemminkin, meidät otti vastaan pastori Allan Kroll, joka tekee hienoa työtä sekä viron että venäjän kielisten vankien keskuudessa. Normaalisti Allanilla on maanantaisin kaksi raamattutuntia vankilan kirkossa, mutta nyt oli vain yksi tilaisuus klo 16.

tapausta ei ole, Jumala voi muuttaa elämän täysin ja käyttää vaikeitakin asioita omassa työssään toisten hyväksi.

Tuula puhui Jeesuksen kertomuksen pohjalta kahdesta rukoilijasta, fariseuksesta ja publikaanista sekä vastaavasta kokemuksesta vanhusten sairaalassa. Leena puhui rukouksesta ja kynttilänpäivän pohjalta valon merkityksestä. Yksikin Raamatun jae voi olla jonkun ihmisen elämään valon tuoja synkkään tulevaisuuteen. Siksi rohkaisimmekin

kaikkia käyttämään täällä aikaa erityisesti Raamatun lukuun, sillä vapaudessa niin monet asiat kilpailevat ajankäytöstämme.

Vankilan kirkko on noin 30 hengen kirkkosali jyrkkien ”taivasportaiden” yläpuolella. Se on eri kirkkokuntien käytössä ja siksi sitä koristavat erilaiset kristilliset symbolit.

Paikalle kertyi 25 miestä, mukana myös tuttu muusikko, joka toverinsa kanssa esitti meille oman tekemänsä kappaleen uskosta ja toivosta. Koska mukana oli paljon uusia kuulijoita, Veikko puhui vankeja koskettavalla tavalla oman elämänsä pohjalta nuoruuden alkoholiongelmista, vankilakokemuksesta, uskoon tulosta ja papiksi valmistumisesta. Jeesus toi Veikon elämään valon ja hän oli kokenut hengellisen syntymän, mikä takaa ihmiselle vain yhden kuoleman. Mikäli emme synny hengellisesti uudelleen, joudumme kokemaan kaksi kuolemaa. Nyt pitkän työuran jälkeen hän tekee vaimonsa kanssa hengellistä työtä Virossa. Veikko on hyvä esimerkki siitä, että toivotonta

Tilaisuuden lopulla kaksi miestä tuli pyytämään esirukousta. Toinen kertoi, että kun Veikko viimeksi rukoili hänen puolestaan, oli selkä pitkään täysin oireeton. Sovimme, että jätämme ensi kerralla enemmin aikaa rukoustyölle. Yksi vangeista kertoi, että oli ollut työssä Oulussa, mutta Viroon palattuaan joutunut vaikeuksiin ja vankilaan.

Miesten lämpimät kättelyt ja kiitokset pitävät heidät mielissämme. Jätämme siis heidät, Allan Krollin ja muut vankilaviranomaiset rukouksiimme.

- Tuula Tapanainen -

Matkakertomus

Espoon-Kouvolan ryhmä, **Viipuri** , 21.2.

Tutustumismatka Viipurin kohteisiin
Matkalla mukana Tuula Tapanainen ja Jorma Vuoti Espoosta sekä Tamara Närhi Helsingistä. Jorma vie usein tavaraa ja kristillistä sanomaa Viipurin alueelle. Sain olla mukana yhteisen tulkkimme ja muusikkomme Tamara Närhen kanssa tutustumassa tämän kertaisiin kohteisiin.

Lämmin Koti
Ensin ajoimme juutalaisvanhuksille kolmetoista vuotta sitten avattuun Lämmin Kotiin, jota ylläpidetään osin vapaaehtoisvoimin. Lauantaisin sapatti-aterialle kokoontuu jopa 30 henkeä ja päivittäin tarjotaan lämmin ateria 5-6 hengelle. Tänään mekin saimme nauttia maittavan aterian. Ruokapalvelujen lisäksi koti tarjoaa myös tilapäismajoitusta vaikeuksiin joutuneille.

Lämmin Koti sijaitsee viipurilaisen kerrostalon alakerrassa. Nimestään huolimatta kovilla pakkasilla siellä on niin kylmä, että vesilasi on ikkunalla jäätynyt umpijäähän. Tälläkin kertaa Jorma toi kodille ruokaa ja monenlaista vaatetavaraa, sillä juutalaistaustaisten vanhusten lisäksi palvellaan muitakin apua tarvitsevia.

Matkakertomus

Espoon-Kouvolan ryhmä, **Viipuri** , 21.2.

Saimme tietoja messiaanisten juutalaisten tilaisuuksista, jonne Tamara ja Jorma tekivätkin suunnitelmia.

Elämän Koti
Toisella puolen Viipuria sijaitsee vanha omakotitalo, joka on kahdeksan päihdetaustaisen koti. Sitä ylläpitävät sekä Elämän koti-seurakunta että Viipurin kaupunki. Rakennus on huonossa kunnossa, osa siitä joudutaan pitämään talvella kylmillään, puu-lämmitteinen uuni toi lämpöä keittiöön ja kahteen muuhun huoneeseen. Osa asukkaista käy työssä kaupungin roskahuollossa, osa on työkyvyttömiä. Ruoka- ja vaateapu ovat tännekin tervetulleita.

Vieraat saavat lämpimän vastaanoton Leenalta, joka ei ole pystynyt asumaan yksin, mutta tulee hyvin toimeen tässä yhteisössä. Silmiinpistävän hymyilevä ja elämän-myönteinen on myös Slava, jolta on paleltumisen seurauksena katkaistu molemmat jalat polven alapuo-lelta. Ketterästi hän liikkuu sisällä ja jopa pihan perällä olevaan ulkovessan. Tuntuu siltä, että hänelle tuodusta pyörätuolista ei näissä oloissa ole paljonkaan käyttöä.

Kun hetki oli katsottu televisiosta olympialaisten jääkiekkoa Suomi-Ruotsi, televisio suljettiin ja saimme viettää yhteisen hetken, jossa jaoimme iloa yhteisestä uskosta. Jeesus tuli kaikkia syntisiä varten ja häneen saa turvautua jokainen. Kuulimme myös asukkaiden omia kertomuksia Jumalan työstä heidän elämässään. Eräs miehistä kertoi, kuinka vankilan jälkeen hän opetteli elämään normaalia elämää työtä tekemällä. Hän sai Jumalalta tehtäviä käydä auttamassa narkomaanikodeissa ja muissa kohteissa. Hän tekee omaa työtään, mutta on valmis lähtemään, minne Jumala hänet lähettää. Murmanskista kotoisin ollut mies ilahtui, kun kuuli, että ryhmämme on käynyt myös Murmanskin vankiloissa ja kyseli kohteistamme.

Oma kollegani, talousalan koulutuksen saanut Tatjana kertoi, että hänellä oli hyvä koti ja elämä, mutta alkoholi vei kaiken. Nyt toivuttuaan hän voisi palata Pietariin, missä poikakin elää, hänellä onneksi kaikki on hyvin. Tuntuu kuitenkin tärkeämmältä olla täällä auttamassa muita.

Päätimme yhteiseen rukoushetkeen, joka siunasi meitä kaikkia. Tuulan ryhmä toivotettiin jatkossa tervetulleeksi, sillä heillä ei vieraile muita ulkopuolisia kuin uskollinen ystävä Jorma.

Betel-koti
Noin viisi kilometriä ennen Viipuria sijaitsee yksi Betel-järjestön narkomaanikodeista. Talo on kolmikerroksinen ja erittäin siisti neljäntoista miehen koti. Miehet esittelivät seinällä olevia maiden lippuja, missä vastaavia koteja jo on. Kannaksella Koiviston lähellä on maatila, joka on noin sadan miehen toipumiskoti. Saimme yhteystiedot myös sinne ja meidät toivotettiin tervetulleiksi jatkossakin. Nyt emme pitäneet yhteistä tilaisuutta, koska muu ohjelma esti sen. Jätimme tuliaiset ja rukoilimme lyhyesti miehen puolesta, jolla oli pahat tuoreet kasvovammat pahoinpitelyn jäljiltä. Mitä ilmeisimmin hän oli kodin uusi tulokas. Jätämme rukouksiimme tämän kodin ja muut sen sisarkodit eri puolilla maailmaa.

Jorman turvallisessa kyydissä palasimme kiitollisina kotiin, mutta kohdatut uudet ystävät ja Jorman hieno työ jäivät rukouksiin.

- Tuula Tapanainen -

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin kolmesta seuraavasta tilistä

Vihdin ryhmä	FI40 5298 0620 0117 18
Espoon-Kouvolan ryhmä	FI89 5297 0020 0926 57
Silta-ryhmä	FI29 5297 0020 1190 54
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90
Jäsenmaksut (maksuun merkintä Jäsenmaksu) **sekä osallistumis- ja majoitusmaksut**	FI12 5297 0020 0932 67

Poliisihallitus on 5.12.2013 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no 2020/2013/3379, joka on voimassa 1.1.2014 - 31.12.2015 koko Suomessa lukuunottamatta Ahvenanmaata. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2014 - 2016 aikana..

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi